

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.726 van 6 januari 2015
in de zaak A. 211.257/XIV-35.407**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Suzanne Van Rossem
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Boomgaardstraat 93
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 januari 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 115.025 van 3 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.234 van 22 januari 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die *loco* advocaat Suzanne Van Rossem verschijnt voor verzoekster, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt op 19 juni 2011 België binnen en verklaart zich de volgende dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 8 juli 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 september 2013 tekent verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een beschikking van 2 oktober 2013, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

Verzoekster vraagt met een ter post aangetekende brief van 16 oktober 2013 om te worden gehoord waarna de partijen worden opgeroepen om op de terechtzitting van 29 november 2013 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verschijnen.

Met een arrest van 3 december 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Vooraf

4. Voorafgaandelijk dient te worden gewezen op artikel 14, derde lid, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’, dat luidt:

“De memorie van wederantwoord of de toelichtende memorie heeft de vorm van een samenvattende memorie waarin alle argumenten van de verzoekende partij op een rij worden gezet. Behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, doet de Raad van State uitspraak op basis van de samenvattende memorie.”

In het aan dat besluit voorafgaande verslag aan de Koning wordt bovendien vermeld:

“De samenvattende memorie dient de argumenten van het verzoekschrift en van de memorie van wederantwoord als een geordend geheel weer te geven. De verzoekende partij, die moet worden bijgestaan door een advocaat, wordt er aldus toe gebracht een allesomvattend overzicht in te dienen, dat de uiteenzetting van de feiten bevat, haar eventuele antwoorden op excepties van niet-ontvankelijkheid en haar middelen in één enkele, pertinente argumentering.

(...)

Het gevolg van de verplichting om een samenvattende memorie in te dienen is dat de Raad van State in beginsel geen uitspraak meer hoeft te doen op basis van de uiteenzetting van de feiten en middelen vervat in het verzoekschrift. De Raad van State kan evenwel terugvallen op het verzoekschrift om een vraagstuk omtrent de ontvankelijkheid van het beroep of van de middelen te beslechten (bijvoorbeeld om uit te maken of een middel vervat in de memorie van wederantwoord een nieuw middel is).”

Het doel van die bepaling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het cassatieberoep door het de Raad van State mogelijk te maken uitspraak te doen op basis van één enkel procedurestuk van een verzoekende partij, met name de samenvattende memorie. In de memorie van wederantwoord geeft verzoekster een toelichting bij het eerste middel die verschilt van de uiteenzetting in het verzoekschrift tot cassatie, zonder dat het daarbij om een nieuw middel of middelonderdeel gaat. Hierna wordt dit middel derhalve in ogenschouw genomen zoals het in de memorie van wederantwoord voorkomt.

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van het recht van verdediging, van “de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen” en machtsoverschrijding. Zij licht dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

“De eerste beslissing genomen door het commissariaat Generaal op dinsdag 9 juli werd verstuurd naar het adres in de Florastraat 8 te 2140 Borgerhout en heeft verzoekster nooit bereikt. Dit voornamelijk omdat het busnummer niet werd ingevuld en dit is een appartementsblok met zeer veel verschillende bewoners vandaar dat dit schrijven nooit is terecht gekomen.

Het commissariaat erkent dit ook impliciet door een nieuwe beslissing met dezelfde inhoud op te sturen of mee te geven met mevrouw die haar dit maal wel bereikt (indien het Commissariaat Generaal een fotocopie had meegegeven dan had deze ook dezelfde datum gehad).

Dat nu bij de nota ook niet het bewijs wordt gevoegd van de geldige eerdere betekening, waarnaar zij verwijzen.

Verzoekster meent dat er ook geen rekening is gehouden met de aangetekende brief die werd verstuurd door de raadsman van verzoekster waarin zij toelicht waarom zij meent dat er een vergissing is gebeurd .

Het is de tegenpartij die moet aantonen dat er geldig is betekend.”

Beoordeling

6. Naar luid van artikel 51/2 van de vreemdelingenwet dient de vreemdeling bij zijn asielaanvraag in België woonplaats te kiezen, dient hij elke wijziging van de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending mee te delen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en is “elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending [...]”.

Uit het administratief dossier, dat deel uitmaakt van het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de aanvankelijk bestreden beslissing met een ter post aangetekende brief van 9 juli 2013 naar verzoekster werd gestuurd op het door verzoekster opgegeven adres Florastraat 8 te 2140 Borgerhout. Bpost heeft deze brief terug naar de verwerende partij gestuurd met de vermelding “ontvangt de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres”.

Te dezen bestaat geen betwisting over het feit dat verzoekster keuze van woonplaats heeft gedaan op het adres Florastraat 8 te 2140 Borgerhout. Dat de ter post aangetekende brief van 9 juli 2013 met de kennisgeving van de aanvankelijk bestreden beslissing haar niet heeft bereikt, wijt verzoekster aan het feit dat “het busnummer niet werd ingevuld en dit [...] een appartementsblok met

zeer veel verschillende bewoners [is] vandaar dat dit schrijven nooit is terechtgekomen”. Verzoekster geeft daarmee toe een onvolledig adres te hebben opgegeven en de aanvankelijk bestreden beslissing werd gestuurd naar het adres precies zoals het door verzoekster zelf was meegedeeld. Dat de kennisgeving van 9 juli 2013 verzoekster toen niet heeft bereikt, is derhalve enkel aan verzoeksters eigen nalatigheid te wijten. Daarom is die kennisgeving rechtsgeldig gebeurd en heeft zij de beroepstermijn doen aanvangen. Met het bestreden arrest kon dus zonder schending van het recht op verdediging worden geoordeeld dat verzoeksters beroep laattijdig en derhalve niet-ontvankelijk was. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

7. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het recht op verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, wordt in de versnelde procedure van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet dus gewaarborgd door de mogelijkheid voor de partijen om te vragen dat zij worden gehoord en om dan op de terechtzitting hun kritiek op de in de beschikking opgenomen grond mondeling uiteen te zetten. Zij kunnen desgevallend vragen dat hun opmerkingen en verklaringen in het proces-verbaal van de zitting worden vermeld.

Te dezen was de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er dan ook niet toe gehouden te antwoorden op de argumentatie in verzoeksters ter post aangetekende brief van 16 oktober 2013 waarmee zij vraagt te worden gehoord. Dit geldt des te meer nu in het bestreden arrest wordt vastgesteld dat verzoekster op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, “alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 oktober 2013 opgenomen grond, stelt [...] zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen”. Door niet nader in te gaan op verzoeksters kritiek zoals geformuleerd in haar brief van 16 oktober 2013, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve noch het recht van verdediging, noch de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden. Het eerste middel is ook in die mate ongegrond.

8. Verzoekster zet niet uiteen hoe met het bestreden arrest machtsoverschrijding zou zijn gepleegd. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

9. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het gelijkheids- en het non-discriminatiebeginsel. Zij licht dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

“Dat de asielzaak van mevrouw nooit ten gronde is behandeld dat zij minstens de kans moest krijgen om haar rechten te vrijwaren en zich te verdedigen tegen de negatieve beslissing van het CGVS, dat deze kans haar niet werd gegeven.

Dat de Raad als administratief rechtsorgaan wel degelijk jurisdictionele uitspraken doet die gebonden zijn aan de motiveringsplicht.

Dat met de huidige beslissing de motiveringsplicht werd geschonden aangezien zij niet antwoorde op de argumenten aangebracht in de brief van de raadsman en de argumenten ter zitting aangebracht.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar asielaanvraag nooit grondig onderzocht is.”

Beoordeling

11. Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat verzoekster niet aantoont dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar beroep op onwettige wijze niet-ontvankelijk wegens laattijdigheid heeft bevonden. Verzoekster kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat haar asielzaak niet ten gronde is behandeld en dat zij minstens de kans had moeten krijgen om zich te verdedigen tegen de negatieve beslissing van de verwerende partij. Daarenboven brengt verzoekster de uiteenzetting van het middel niet in verband met de in het opschrift

aangehaalde bepalingen en beginselen. Het tweede middel is niet-ontvankelijk en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques